Ben Ami
Suspendaţi într-o rază de soare

Vremea e ca o nevastă bolnavă, îmi zicea bunicul când, ascunşi în tufişurile dese de la marginea pădurii, uzi până la piele şi îngheţaţi ca nişte curci, urmăream o turmă de porci mistreţi care-şi făceau de cap prin culturile oamenilor din satul meu natal, într-o dimineaţă urâtă de februarie. Am încercat să ascund gândul ăsta cât am putut de tare, dar n-am reuşit mare lucru, Memo cred că deja l-a înregistrat şi când Cineva o să dea peste el o să înţeleagă ce cred EU în clipa asta. Cineva scrobit şi plin de aere. Cineva care acum doarme şi-l doare în spate pentru încă vreo 70 de ani de acum înainte. Şi cum afară plouă de trei zile doar n-o să gândesc altceva ca să dea bine în vreo Cronică Glorioasă a unei Fugi Bezmetice. Sunt doar un expat, unul dintre cei 145 care au ales să facă ce-a mai rămas de făcut ca să fie bine şi s-o luăm de la capăt undeva, la mama-dracu'! Şaptej' de ani în viitor.

Şi-acum dorm.

Autodocul trebuie să-mi schimbe ficatul. Mi-a cedat, nenorocitu', mi-a furat o oră şi optsprezece minute din programul de muncă. Da-n patru ore aveam să am unul nou-nouţ, pe care am să-l chinui cu cocktailuri ca pe ultimul. Ce paştele mă-sii, dacă tot sunt gratis, măcar cu atât să m-aleg! Am început să alerg în picioarele goale sub un soare arzător care-mi încingea ceafa şi-mi frigea pulpele goale, pe-o câmpie plină de cactuşi pitici. Ştiam că visez. Eram în plină operaţie şi avea să mai dureze până când braţele roboţilor o să-mi lase maţele-n pace. Celulele stem cerşeau o perioadă de adaptare pentru completa redresare a funcţiei hepatice. N-aveam nevoie de complicaţii aşa că m-am concentrat la alergare, asudând ca un porc în soarele ăla infernal. Asta până când mi-am dat seama că am nevoie de o fântână, de un iaz, de o cişmea. Şi-un lac era bun, că doar nu voiam să piş în el, sau să-mi fac freza. Mi-era sete!

De sete ce-mi era până la urmă m-am oprit, am pus un genunchi în pământ, am prins în mâini un cactus mai rotofei, i-am pliat spinii cât de bine am putut şi-am muşcat din el. Şi el m-a muşcat de faţă. L-am mozolit bine de tot, căutând cu limba toate picăturile de lichid. Da' mi-am amintit imediat că-i doar un vis. Nu mă filma nimeni. Să te chinui să lingi un cactus ar fi hit viral în orice reţea socială. Dacă ar mai avea cine să te voteze. Bine că Memo nu putea pătrunde atât de departe, da' doar gândul ăsta nu contrabalansa ceea ce deja s-

a întâmplat. Oamenii au plecat. Au rămas doar câteva culte religioase, bolnavii incurabili, nebunii şi cei de la ExoGreen. Bine că mi-am adus aminte… Apoi m-am trezit. Şi-am uitat.

Cum dracu' la mine trec astea patru ore în doar zece minute? Numai ce alaltăieri m-a ținut Fox două ore încontinuu povestindu-mi un singur vis. Noroc c-am râs de credeam c-o să-mi crape ochii-n cap când mi-a zis că era prin Caraibe, încinsese o puicuță cu țâțe gigantice, dansase cu ea o noapte întreagă, şi când a fost la o adică a scos din chiloți tot ştecheru' lui de plastic, cel de zi cu zi. Puicuța s-a pus pe țipat şi el s-a trezit. Crezuse că-n vis o să fie el, ăl de dinaintea episodului cu cerbii lopătari. I-am căutat atunci instrumentu' până şi cu Augument5 şi aproape 300 de insectoizi setați pe infraroşu, şi tot n-am găsit nimic. O să i-o pună la loc ăştia abia peste 70 de ani. Da' să-ți vrei înapoi ştecheru' când tu abia-l găseşti să-i tragi un pipi cumsecade e masochism curat.

Când m-am trezit, el deja huruia câteva containere prin cala navei. L-am rugat să dea mai încet muzica aia deprimantă. Da' cred că mi-a ieşit un miorlăit patetic! E schizofonică. Extrage doar esența sunetelor inițiale, i-am spus-o de atâtea ori încât m-am scârbit. Mă buimăceşte, şi acum chiar n-am nevoie de asta.

Privesc în locul unde ar fi trebuit să găsesc o rană mare şi urâtă, şi abia îmi dau seama că pe acolo mi-a intrat un ficat nou în burtă. O linie subțire îmi traversează în diagonală aproape un sfert din abdomen. Am impresia că-mi strălucesc muşchii sub piele, da' e doar o altă imagine reziduală datorată multiplelor mele dependențe. Autodocul se tot străduie să mă curețe de metaboliți secundari, ori de câte ori are ocazia. Da-s mereu cu un pas înaintea lui.

Sunt PROASPĂT! Mă desfac din chingi şi păşesc icnind către frigiderele cu haleală. Trebuie să-mi disciplinez cumva noul recrut şi vechiul stomac, aşa că apuc, desfac şi înfulec la repezeală un pachet de pastă mâzgoasă şi uleioasă. Citesc eticheta: 4532 de calorii. Şi-atât, că n-am pretenția să ştiu din ce-s făcute. Sunt perfect digerabile şi mă crăcănez regulat, ori asta e aproape tot ce îmi doresc de la ele. Da'n timpul ăsta, impresia că am uitat ceva esențial îmi tot dă târcoale. Uite, chiar acum! Nu trece o zi fără să-mi treacă prin minte.

Fox sudează două bare la capete şi aş striga degeaba la el să oprească muzica. Mă gândesc să-i trimit în vizită pe la urechi o cheie franceză, cât să mă fac mai bine înțeles, da' mi-e că iar pierdem, ca săptămâna trecută, o juma' de oră numai ca să punem ordine în scule, başca ora pierdută ca să prindem trei

perechi de fluturi skipper ale căror containere nu apucasem să le umplem cu zer. Am alergat atunci după nenorociții ăia mici prin cală până ne-au pleznit tâmplele.

Acum nu-ş' de ce s-au deschis trapele exterioare. Măcar sunt sigur că n-a comis-o Fox. Am stat cu ochii pe el şi nici n-are casca pe cap, să zici c-a gândit-o din greşeală. Pişăciosu' ăsta de octombrie e de vină, sau poate c-au venit băieții. Au rămas doar vreo patruj' de ore până la Primul Impact şi ar cam fi vremea să sosească de pe unde au pompat date în Memo. Sunt simpli tehnicieni, nu-s expați şi lumea e mai nasoală de la o vreme pentru unii ca ei. Au rămas destui nebuni care în ultimile zile se cred regii lumilor decăzute. Şi cu toate procedeele de securizare a aeroporturilor, a facilităților nucleare şi a tuturor laboratoarelor rămase în urma noastră, tot am vizionat imagini cu patru oraşe aproape rase de pe suprafața pământului.

Când bate vântul ies la iveală tot felul de gunoaie.

Şi asupra noastră s-a tras acum vreo cinci zile, pe când ne întorceam de la o hăituială de murine. Când am început să facem acrobații prin aer, încercând să scăpăm de tirurile lor să vezi ce chițăiala dracu' a început. Am scăpat uşor şi cuştile nu s-au deschis, că nu-ş' cum mai ajungeam la bază dacă ne fugăream prin elicopter cu şapte duzini de şobolani agitați. Începusem să am filme în slow, cu şobolani care planează, apoi țâşnesc şi mă muşcă de ochi.

— Alan, ai băgat caii ăia în zer?

M-a trezit, m-a făcut să mă întorc, să mă uit în ochii lui injectați şi să dau din cap. Cum dracu a ajuns ăsta în spatele meu?

— Caii sunt în ordine încă de ieri, dorm deja, l-am asigurat. Da' cine crede că-n zer-somn doar dormi şi atât... sigur are buba-la-păr. Scrobiții de la PowerTron au mințit o lume întreagă cu testele lor măsluite, şi chiar în secunda asta un miliard de oameni halucinează la greu în zer-criptele individuale sau familiale. Şi-o să mai exerseze încă vreo 70 de ani.

Dacă m-ar stârni cineva aş paria că mai mult de jumătate din omenire n-ajunge întreagă la minte, la destinație. Oricum, doi la sută vor fi pierderi nefericite datorate disfuncționalităților tehnice. Eu cred că şi la valoarea asta PowerTron a mâncat cu polonicu'. Dar dacă omenirea optimizată n-a strâmbat din nas când a citit Memorandumul lor, în care erau şi alte cifre, cu mult mai îngrijorătoare, de ce să-mi fac tocmai eu un punct de reper din toată afacerea? Au halit-o ca pe-o prăjitură. Acu' s-o digere!

Proteza mâinii stângi mi se blochează în timp ce mă chinui să împing o pereche de iaci în dezinfectator. Am uitat intenționat să-mi pun casca pe cap,

aşa că-mi antrenez noul ficat anesteziindu-l pentru început cu un cocktail de zer-de-cuc-de-maimuță, cum zicea instructorul nostru, Dumnezeu să-l odihnească! Tare bun mai era omu' ăsta şi multe d-alea bătrâneşti ne-a mai învățat. Cocaină, metamfetamină şi ceva praf de ciupercuțe colorate cumsecade, doişpe vitamine şi trei factori de creştere, un penetrator de barieră hematoencefalică şi un optimizator de scânteie neurală. Ne-a învățat cum să ne pişăm în imponderabilitate fără să ne spălăm pe dinți prea des. Ce sens avea să înregistreze Memo cam câte idei îmi treceau mie prin cap în primele minute după ce-mi injectam o doză? Sau cum îmi triplam forța fizică. Sau cum simțeam că dobitoacele chiar înțeleg ce le explic. Zău că dacă-mi bateam capu' dresam măcar o pereche de viermi!

6800 de specii-Top! asta a fost treaba noastră şi mâine, pe la amiază, zic că terminăm. Să prinzi, să analizezi, să pui un diagnostic corect, să etichetezi şi să le bagi la zer-conserve poate părea o muncă plăcută când terorizezi o echipă de 200 de scrobiți. Dar pentru asta s-au antrenat, cam zece ani, expații, cei ca mine şi ca Fox, aşa că doi inşi pentru o navă-container s-a căzut de acord că ajung. S-au semnat protocoale, s-au sigilat depozite, trebuia să ridicăm pachetele şi cu asta basta. Da'n isteria plecării navelor-mamă pe traiectorii care să nu intersecteze viitoarele fragmente cosmice, am rămas doar noi să ne ocupăm de lucrurile cu adevărat importante. Cin' să te streseze când ai sute şi sute de noi metaboliți secundari în tine care să te giugiulească grijulii, atenți cu toate sentimentele tale nasoale, cu toți gărgăunii din cap, care să te facă imun la orice tip de stres? Cu un gest reflex, mi-am smuls casca de pe cap. Când dracu mi-am pus-o? Poate îl rugăm pe Memo să ne facă un ultim serviciu înainte să adormim în sicrie.

Aşa că uite-ne aici, ascultând la nesfârşit „Punctul Albastru Pal" al distruşilor de la Voyager Life, numai pentru că aşa vrea Fox, drogați în ultimu' hal, mai bogați cu câte un membru artificial de capacitate grea, cu rinichi şi ficați noi, fumând ce vrea peleu' nostru şi muncind ca un muşuroi de scrobiți douăj' de ore pe zi, fiecare în parte mai lungi decât toată moartea la un loc!

— La-la-la, la-la-la, la, la, fredonează drogatu', şi-mi vine să alerg spre el, să-i articulez un lăboi peste ceafă, să-l trezesc la re-a-li-ta-te, să-şi vină în fire! Eu încerc să dorm alea patru ore, mai mereu crezând că fumez un joint şi nebunu' ăsta se trezeşte c-o față de zici c-a venit din concediu. Doarme cu cactusu'n brațe şi sper să n-o iau razna crezând că ASTA poate fi o explicație logică. Pentru că nu există explicații logice. I l-au livrat cei de la ExoGreen doar pentru că a comentat la o fotografie de pe site-ul lor. În două săptămâni a făcut

deja fixație. Îi zice... Urâțica mea! Şi uite aşa mă duc eu pe copcă visând că limbuiesc cactuşi. Şi imaginea Inei se prăvăleşte goală peste mine, şi-mi aduc aminte de sânii ei fermi, de pulpele ei calde, da' şi de ziua când am îngropat-o, şi cum stăteam cu fiu-miu pe marginea gropii şi cum ne uitam ca proştii în ea, neînțelegând niciunul dintre noi ce ni s-a întâmplat.

Ies din navă, fără să mă vadă Fox, alegând să n-o iau razna. Ca şi atunci. Fac doi paşi prin ploaie si zobesc cinci pumni într-un pom... în timp ce-mi aduc aminte. Pe Alex l-am îmbarcat pe prima navă-mamă care a plecat. Am atins butonul zer-criptei cu mâna mea. I-am potrivit casca pe cap fără să mă vadă nimeni, i-am ascuns mini-Memo-ul de 32 de peta în buzunarul de la piept şi l-am pornit. Apoi ne-am privit în ochi până ce zerul l-a acoperit în întregime. Nu ne-am spus cuvinte pentru că nu mai avea nici un rost. Eram unul dintre cei 145 care ştiau ce trebuie făcut, reuşeam încă să ne gândim la viitor şi plasam copiilor noştri lucruri care să-i transforme în zeii noii lumi spre care rasa umană se aventura.

Ceilalți, dormind, vor fi doar sclavii lor!

Optimizarea Umanității a fost perioada în care am jurat că voi fructifica orice ocazie care mi se va mai ivi, indiferent de natura ei şi de consecințele imediate sau viitoare. Semnătura noastră rasială avea să dăinuie pentru că aşa am hotărât în ziua când Dumnezeu a dorit-o lângă el pe Ina mea, în săptămâna când ea s-a chinuit să mă facă să-i promit că Alex va reuşi în locul nostru, într-o viață care nouă ne-a fost refuzată. A murit în brațele mele puternice, răpusă de virusul Apophis, acum opt ani, două luni, şase zile, trei ore şi douăsprezece minute. Şi stelele n-au mai strălucit atât de tare pentru mine niciodată.

Cum ploaia rece îmi spălase stratul de contactor fin de pe conductorii căştii şi sângele de pe monturile pumnului drept, mi-am dat seama că e momentul să intru în navă, să-mi cataloghez specimenele lăsate de izbelişte acum şase minute şi să-mi fumez trabucul etnobotanic de după amiază. Mi-am aruncat casca, am luat alta, am fixat-o pe chelie, am gândit „trusă de scule" şi-un robot şi-a mişcat curu' să mi-o aducă în timp ce eu îmi răsuceam o babaroasă de toată frumusețea. Și-al dracu' să fie ăla care minte, da' iar mi-a trecut prin chiflă că uit un lucru important. Mi-am răscolit la nimereală fişierele personale din depozitul Memo, încercând să prind din urmă ideea. Şi degeaba. Fugise! Devenea din ce în ce mai frustrant. Cu coada ochiului reținusem figura înmărmurită a lui Fox. Mă privea în felul în care cred că se uită la un pui de cimpanzeu înnebunit de frică care, pândit fiind de un exemplar adult, în loc să muşte dintr-o banană şi-o-ndeasă-n fund.

— Fox?

— Alan?

— La ce-ai rămas aşa, cu ochii pe mine?

— Mă gândeam, recunoscu Zeul Ştecherelor de Plastic. Şi când începusem să mi-l închipui cu o tiară pe cap şi cu un caduceu personalizat în mână pe post de sceptru, adăugă: eşti sigur că trebuie să mergem până în Cordilieri? Şi-abia atunci mi-a scăpat, fără să fi vrut asta.

— Te pomeneşti că ai program de cordeală cu Urâțica? Şi-am început să mă sparg de râs în timp ce el, nu cred că doar mi s-a părut, da' chiar roşise! Şi-a început să se şi învinețească, parcă!

Apoi s-a deschis trapa exterioară, aerul cald a fâsâit pe când ieşea din cală şi-au intrat înăuntru Mishimoto, Meiji şi Daigaku. Erau primii care soseau tocmai de la JAXA, agenția spațială japoneză, cu o navetă suborbitală. Aş spune că exact la țanc.

— Domnul Alan, domnul Fox? Şi s-au înclinat către noi, aproape obligându-ne să-i imităm! Băieții veneau cu „veşti". Erau high, ce să mai! Pe una dintre rețelele sociale apăruse o ştire neverificată de nimeni despre un plantoid gigantic, Gargantua Sky Prototype, pe care cei de la ExoGreen cică l-ar „seta" pentru a împiedica împrăştierea magnetosferei. „Vestea" însă nu străpunsese sociofiltrul lui Memo, care decisese că valoarea de verosimilitate aferentă ştirii nu merita nici măcar comentată. Şi cum noi insistam să fim în grafic, şi mai eram şi ultima navă-container care trebuia să părăsească Terra... În mod evident, nu mai avusesem timp să palpăm pulsul rețelelor.

— Acum să fim serioşi, l-am auzit pe Fox făcându-şi curaj să comenteze, cât de mult mai contează o iluzie în plus? i-am prins zâmbetul şi l-am pus în insectar, avea dreptate, tâmpitu'! Hai, mai bine să dăm o buză la un coniac. FAC EU CINSTE! Şi patru perechi de ochi, dintre care trei oblici, au început să strălucească la comandă. Scamatorul Fox a scos un butoiaş de Hennessy, vechi de 112 ani, şi ne-am pus la treabă pe cinci litri. Am vrut s-arunc o căutare rapidă în Memo da' am renunțat. Fox era Omul Zilei. Când i-am îmbălsămat în zer pe frații zen erau muci de beți. Să stai beat ceva peste 70 de ani era o performanță fabuloasă la care, sincer să fiu, nu mă gândisem niciodată. Am sigilat sicriele petrecăreților şi-am căzut de acord cu Fox că-s destul de departe Cordilierii şi că trei perechi de lame, sau ce-or fi fost ele, n-au cum să fie mai interesante decât o pereche de urşi bruni. Aşa c-am decis să ne consumăm ultima excursie prin Munții Carpați.

A, şi n-am mai dormit deloc.

Când am ajuns în preajma plantigradelor se făcuse ziuă şi noi eram un pic mahmuri, aşa c-am bagat o doză, la plezneală, nu se ştie niciodată. Memo recartase deja regiunea deturnând un satelit subsincron aflat pe o orbită eliptică. Conectați la Augument5 şi ajutați de-o duzină de insectoide ne-am delectat o vreme cu imagini ale acestor mamifere imense, în timp ce devorau un stup de albine sălbatice. Dacă stau să mă gândesc mai bine l-aş strânge de gât pe scrobitu' care ne-a repartizat cele 6800 de specii-Top. Colectarea celor mai mari animale de pe Terra căzuse fix pe cocoaşa noastră. Alaltăieri făcusem cu Fox o socoteală şi-am remarcat c-am pierdut doisprezece androizi, adică pe toți, când am capturat perechea de balene albe; am pierdut absolut toți păsăroizii când am pus la rece perechile de elefanți, rinoceri, girafe şi restul cărnii africane; şi-am mai rămas cu 300 dintre cele 6000 de insetoide de tranchilizare. Cred că am prăpădit tehnologie de-o valoare imensă. Ce mai încolo şi-ncoace, aveam în cală o scumpete dă animale!

Colectarea urşilor s-a dovedit a fi floare la ureche, ce-mi inchipuisem eu? Mai ciudat a fost mesajul pe care l-am găsit înfipt în bradul din poiana de unde i-am săltat. Lipit cu bandă adezivă de scoarță, cuponul zicea grav: Terminal 09834 GSP. Gargantua Sky Prototype, haida de, atât de departe? Da' când am intrat în navă şi ne-am luat cu încoțopenirea-n zer a ultimilor douăzeci de amărâți care deja sosiseră după ce-şi riscaseră viața în diferite colțuri ale planetei pentru ca Memo să nu crape-nainte de vreme, am uitat de EL.

Unii dintre ei chiar arătau rău, săracii! Navele-mamă consumaseră treizeci la sută din oxigenul atmosferic la decolare, pârjoliseră şi douăzeci şi trei la sută din volumul stratului de ozon, şi pe unii îi cam ocolise norocul, aşa că semnele vitale ale gagiilor ăstora arătau cu degetul către autodocuri. I-am trecut la regenerare între 20 şi 48 de minute, apoi i-am înfofolit în zer. Lumea pe care-o ştiam noi se cam ducea dracu' şi cu cât întârziam mai mult cu atât părea că vrea să ne ia cu ea, nebuna.

Care mai de care îşi închipuia că avem nevoie să ne împărtăşească impresii despre cum se vede Astarte în dansul ei mortal către Lună, despre calculele făcute şi refăcute, despre şansa de trei la sută ca lovitura frontală să devieze satelitul pe o traiectorie oscilantă care să nu intersecteze nici măcar centura van Allen. Ne băgau filme-n cap, ne țineau din treabă! „Anomaliile magnetice vor determina pierderea magnetosferei Terrei în proporție de optzeci la sută, stratul de ozon dispărând definitiv". Mesajul adăstase o zi întreagă pe toate posturile TV din lume. Nu era clar? Cui mai păsa dacă Luna va supraviețui sau nu impactului? Pe cine mai interesa că sunt „fix nule" şansele

ca bucăți din Lună să ajungă vreodată pe Pământ? Oamenii deja își găsiseră un sistem dual cu condiții 99,9% asemănătoare Pământului, o alternativă călduță a iadului iminent, şi asta era cea mai bună rezolvare a ecuației viului pe planeta care va rămâne în continuare albastră şi va fi recunoscută a fi leagănul omenirii. Koneț filma! Davai pistolet! Pac-Pac! Full versification, aşa cum se încheia emisiunea aia bizară de pe MTV – Horror Age.

Cu ochii încoțopeniți de somn, sau de la ultima doză! aşteptam să mă scufund în Marea Linişte pentru vreo 70 de ani de-acum înainte. Îmi câştigasem somnul ăsta, fără doar şi poate. Plecasem şi eram deja departe, lăsând în urmă tot ce cunoscusem vreodată. Şi cred că de vreo patru zile eram singur. Pe Fox n-am putut să-l despart de Urâțica lui oricât de mult m-am străduit. Aşa că i-am îmbălsămat împreună. Da' fiecare alege în dreptul lui.

Gânduri aiurea mi se succed aproape instantaneu prin mintea care începe încet-încet să-mi amorțească. Am lăsat casca pe cap şi m-am conectat la Memo-ul navei, cu sângele bălăcindu-mi doza masivă de droguri, cu autodocul tras lângă sicriu, pentru cazul în care-mi crăpa inima înainte să mă acopere zerul. Trăisem o viață de câine şi-mi doream altceva, asta era clar! În sfârşit, îmi doream altceva! Poate o viață de scrobit, poate una de Zeu, puteam alege, încă. Ştiam s-aleg. Învățasem asta şi plătisem în avans. O viață întreagă soarta-mi forase curu' când îmi era lumea mai dragă.

Noaptea trecută am visat-o din nou pe Ina. Doamne, cât era de frumoasă! Alerga ca o nebună printre copaci şi mă chema la ea. Plângea şi mă chema, şi mă întreba de ce-o părăsesc acolo. M-am trezit plângând ca un copil, şi-am bagat o doză ca să fiu sigur ca NU uit.

Şi-abia atunci mi-am dat seama ce uitasem, cu adevărat!

Am adus din inima Memo-ului citatul de referință care a stat la baza Operațiunii Finale, şi l-am urmărit pentru o vreme, cum strălucea în mintea mea. 864 de scrobiți isterici de pe întreg cuprinsul planetei, cu toată ştiința lor amărâtă, conectați la acceleratoare neuronale şi ghiftuiți cu droguri d-alea bune, de ultimă generație, au căzut de acord că un nenorocit de fragment reprezintă chintesența salvării rasei umane. Nu mai puteam nici să râd când mi-am dat seama că-i haleam la micu' dejun, cu fulgi cu tot.

„Din tot ce trăieşte, din orice făptură, să iei în corabie câte două din fiecare soi, ca să le ții vii cu tine: să fie o parte bărbătească şi o parte femeiască.

Din păsări după soiul lor, din vite după soiul lor, şi din toate târâtoarele de pe pământ după soiul lor, să vină la tine înăuntru câte două din fiecare soi, ca să le ții cu viață." (Geneza 6: 19-20)

Aş fi vrut să le văd moacele peste şaptezeci de ani, să-i strâng la un loc, să le sorb bâiguielile, să-i văd ce au de comentat când o să-i întreb, cretin:

— Bine, bine, şi plantele unde-s?

Gândul mi-a fugit iar la Fox, ştiam că aiurelile astea sunt înregistrate, aşa că aveam de gând să afle mai întâi de la mine că Zeul LOR cu Ştecher de Plastic îşi merita locul în panteonul umanităţii. Un zeu drogoman, bine! un zeu retardat, fără doar şi poate! Da' singurul care în boala lui psihică, în pasiunea lui nesănătoasă, strânge acum la piept o plantă, un cactus, pe Urâţica lui! Mă uit la bietul Fox şi zâmbesc, văzându-l cum doarme ghemuit peste panaceul unei omeniri probabile. Pentru o clipă îl şi invidiez, da-mi trece! Mă gândesc că va mai trăi câţiva ani, sau poate câţiva zeci de ani, legat la aparate. Şi-s sigur că mă voi chinui aiurea să-i conving să-i mai dea o şansă. Creierul îi va arde înainte să pot face ceva pentru el şi, în cele din urmă, voi fi de acord cu ei. Un junghi îmi trece prin inimă şi arunc o privire înspre autodoc. Îl vor ţine amorţit, până îşi va da duhul, pentru că Urâţica înseamnă pentru Fox ce însemnă Ina pentru mine. Şi ştiu că el, ca şi mine, va încerca s-o protejeze. Şi mai ştiu că tot el, ca şi mine, va eşua în încercarea lui.

Le va lua câţiva zeci de ani să reinventeze un regn întreg pornind de la doar 22 de cromozomi uniformi morfologic, în marea lor majoritate metacentrici, da' cu ajutorul lui Memo vor reuşi. O să am timp să le explic cum mă înnebunea cu melodia lui preferată, apoi o să le povestesc cum şi-a pierdut instrumentu', şi-o să-i oblig să-l venereze. Ştiu cum s-o fac. Şi pe Dumnezeul meu c-o s-o fac!

Privesc la ecranul care îmi arată un Pământ intact, îmi concentrez ultimele gânduri ca să înţeleg de ce Memo îmi mai trimite imagini spectrale cu torul dublu van Allen incingând încă ecuatorul, mult deasupra tuturor norilor. Pare neafectat de fragmentele Lunii zdrobite de Astarte.

Mi-e atât de somn!

Îi cer lui Memo date actualizate, pentru că TREBUIE să ştiu, pentru că vreau să înţeleg ce se întâmplă, pentru că nu-i cinstit să aflu toate astea scufundat în zer. Şi pentru că timp de şaptezeci de ani, sau până când cei de la ExoGreen o să se prindă, o să fiu singurul spion al umanităţii. Ei da, în cele din urmă mi-am găsit şi eu un rost, nu? Plutind alături de sateliţii geostaţionari sau de cei aflaţi pe orbite eliptice, ascultând inima pământului părăsit, adunând date despre plantoidul GSP, înregistrând poticnelile micii comunităţi umane, realizările şi deziluziile ei. Neuronii mei o să se distreze pe cinste!

Aşa că acum îmi privesc sicriul de undeva din afara lui, şi văd zerul cum

urcă de-alungul femurelor, cum mi se încolăceşte pe tors, cum îmi împresoară coastele, şi-mi promit c-o să încerc să înțeleg ce-a găsit Fox în versurile descreieraților de la Voyager Life, copyright după Carl Sagan. Sting luminile, pornesc muzica, îmi mai privesc odată corpul scufundat în zer şi aştept s-adorm…

„Gândeşte-te din nou la punctul acela. E acolo. E acasă. Suntem noi. Pe el, toți cei pe care îi iubeşti, toți cei pe care îi cunoşti, despre care ai auzit vreodată, orice ființă umană care e existat vreodată; locul în care şi-au trăit viața. Toată bucuria şi suferința, mii de religii pline de încredere, ideologii şi doctrine economice, fiecare vânător şi culegător, fiecare erou şi laş în parte, fiecare creator şi distrugător de civilizații, fiecare rege şi țăran, fiecare tânăr cuplu de îndrăgostiți, fiecare mamă şi tată, copil, inventator şi explorator, fiecare profesor de morală, fiecare politician corupt, fiecare superstar, fiecare conducător suprem, fiecare sfânt şi fiecare păcătos din istoria speciei noastre, a trăit aici, pe un fir de praf, suspendați într-o rază de soare…”